“Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!” (Pio atya)

K. Dudás Mária

Csodaország népe

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy meseszép ország a Kárpátok ölében, amelyben igen derék emberek, a magyarok

laktak. Nagyon szerették az Univerzum Urát és Teremtőjét, mert csodálatosan szép természeti környezetet alkotott számukra: erdőkkel borított hegyeket, forrásokat, gyors folyású fürge kis patakokat, és lomhán hömpölygő nagy folyókat.

Csodaországnak jóságos királya volt, aki templomokat és iskolákat épített azért, hogy a magyarok szorgalmasak, becsületesek és okosak legyenek. Úgy is lett.

Csodaország lakói szerettek dolgozni, a templomban lelkileg megerősödtek, az iskolában pedig hasznos tudásra tettek szert.

Az emberek szívükbe és elméjükbe vésték, hogy Isten, valamikor réges-régen, az idő kezdetén megparancsolta: teremjen a föld zöldellő növényeket, amelyek termést hoznak, és fákat, amelyek magot rejtő gyümölcsöt teremnek a földön. A vizek teljenek meg élőlények sokaságával, az égen, a föld felett pedig röpködjenek madarak. Úgy is történt. Végül megteremtette az embereket, mint a teremtés koronáját, hogy ők uralkodjanak a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a földön mozog. Isten tehát az ember gondjaira bízta a természeti környezetet, de nem azért, hogy felelőtlenül kizsigerelje, hanem azért, hogy gondozza és átörökítse a következő generációk számára.

Csodaország lakói megtanulták és megértették, hogy Isten miért teremtette az egész világmindenséget. Azonban, a Teremtő örök titka marad, hogy a teremtett világ pontosan mikor és hogyan született.

Csodaország népe igen tájékozott volt. Hallottak arról is, hogy a földön, távoli tájakon, még sok-sok ország van, ahol különféle népek élnek. Például, az Óperenciás-tengeren is túl, egy nevesincs világban, olyan furcsa emberek is éltek, akik gonosz tanítóikra hallgattak, más népeknek sok bosszúságot okoztak, ezért senki nem szerette őket. Nevesincs országban Többsincs király uralkodott, aki kapzsi és nagyravágyó volt. Elhatározta, hogy meghódítja, és uralma alá hajtja az egész

világot, ugyanis megirigyelte Isten hatalmát, ő akart lenni az egyedüli uralkodó az egész földkerekségen, de még a föld alatt és az ég fölött is. Ez a gonosz uralkodó mindenkit le akart győzni, ezért állandóan háborúkat indított más országok és népek ellen. Elbizakodottságában nem érte fel ésszel, hogy miként a Teremtő Isten gondját viselte a földnek, úgy kellett volna az embereknek is törődni a természeti környezet egyensúlyának fenntartásával. A háborúk ugyanis mindig veszélyeztetik az emberi életet, pusztítják a növény- és állatvilágot, a termőtalaj és a levegő mérgezésével iszonyú károkat okoznak. A gazdagság utáni vágy, a hatalom szédült imádata nem tisztel sem Istent, sem embert. Akit a földkerekség fölötti uralom megszerzésének ördögi, beteges vágya vezérel, az veszélybe sodorja az egész emberiséget, és akár az egész földet is megsemmisítheti.

Csodaország népe mindezekről hallott, de sokáig nem akarták elhinni. Szerintük ugyanis minden egészséges elméjű és lelkivilágú, tisztességes ember szereti a tiszta levegőt, a fényes napsugárból áradó melegséget, a trillázó madarakat a fákon, a szemet gyönyörködtető illatos virágokat a réten, az élelmet adó fickándozó halakat a folyóban, az aranyló búzatáblákat, amelyek a mindennapi kenyeret jelentik az emberek számára, a mézet adó méhecskéket, a hasznos madarakat és más állatokat, egyszóval, a békés, egymást tiszteletben tartó, emberhez méltó életet.

De, Jaj! Csodaország fölött sötét felhők gyülekeznek, melyek nagy vihar előjelei. Haragosan kezdett fújni a szél, a fák bosszúsan hajladoznak, ahogy az alattvaló szokott az uralkodó előtt. Az erdő fái nyögnek, sikoltoznak, a madarak azt sem tudják merre repüljenek a kavargó szélben. De, lássatok csodát! Az erdő fái közül hirtelen felröppent egy csodaszép különös madár. Az emberek egymásra néztek és összemosolyogtak, mert a Turulmadár már magasan a felhőben repül, és az egész világnak hirdeti, hogy a magyarok békességszerető jó emberek.

Aki nem hiszi, járjon utána!